

Докато корабчето на Донехра се носеше през залива покрай множество острови, и докато разговарях с Елма, наблюдавах крайбрежието на Хронда, което имаше доста необичаен за мен вид. Плажове не се виждаха, а покрай морето минаваше широка озеленена алея, склонът зад която беше укрепен с мощни бетонни съоръжения. Над тях се виждаше морската градина, цялата обрасла с пищна растителност.

- Не виждам никакви плажове – посочих на Елма крайбрежието.

- Тук няма плажове и отдавна продължителното стоене на слънце и къпането в морето се смятат за опасни – обясни ми Елма. - Туризмът се развива в различни посоки. Има хора, които обичат да се разхождат сред природата и пътуват доста дълго, докато стигнат до защитените паркове в планините, където е забранено строителството. Има такива, които минават пеша по цялата планина Дохрон, която съответства на Стара планина. Разбира се, все повече хора си представят туризма с бърз и удобен превоз до отдалечени места, луксозни хотели и разглеждане на небостъргачи. Има и космически туризъм – богатите могат да си позволят посещение на отдалечени планети. Пътуването е или с космически кораби, или със совалки през пространствени тунели. Най-скъп е туризмът до друго измерение. Хронхра контролира преминаването през невидимата врата и никой не смее да мине през нея без виза от министерството на Хронхра.

- Министерството на Хронхра? - учудих се аз.

- Така го наричам – засмя се Елма. - Това е така наречената Комисия по вътрешен ред към Съвета на Хронда, която всъщност е министерство на вътрешните

работи. Хронхра е назначена за доживотен комисар. Това става при изключителни заслуги. Тя явно си ги е гарантирала по някакъв начин.

- По какъв? - попитах аз.

- Влечугите – твърдо заяви Елма. - Те са нейни покровители. Доказателство за това е, че Додранс много често я посещава. Дори се говори, че всъщност са мъж и жена.

- От кога? - поинтересувах се аз.

- От доста време – отвърна Елма. - Може би след събитията с клонингите те се сближили и оттогава връзката им е доста здрава.

- А деца? - не се въздържах да попитам.

- Имат един син и дъщеря – каза Елма. - В онова измерение той има много важни постове на една далечна планета.

- А, да, за дъщерята знам – кимнах аз. - Тя ми каза, а се запознах и с Дахра, внучка ѝ. Но доколкото разбрах, дъщерята на Хронхра била от клонинг.

- Това е мит, който тя разпространява – отсече Елма. - Додранс е всичко друго, но не клонинг. Баща му е полувлечуго, а майка му – човек. Може евентуално отначало Хронхра да си е мислела, че Додранс също е клонинг, защото е с изключителни способности за телепатия. Но едва ли. Говори се, че синът ѝ имал още по-развити телепатични възможности.

- Така ли? - възкликнах аз.

- Да – кимна Елма. - Само че имал една сериозна слабост. Обичал да променя времевите линии, като се връщал в миналото и правел генетични промени в някакво влечуго.

- Това не е ли опасно? - с безпокойство попитах аз.

- Разбира се, че е опасно! - възкликна Елма. - Но като се има пред вид чий син е, никак не се учудвам.

- Добре, не е ли и безотговорно? - възмутих се аз.

- Според мен – да, но тяхната логика е друга – поклати глава Елма. - Прадядото на Винко Станс щял да стане главен велможа, така поне се шушука в Съвета. Тона ми каза.

- Винко Станс? - не разбрах аз.

- Синът на Хронхра и Додранс – поясни Елма.

В това време корабчето отминаваше северните предградия на Хронда, които съответстваха на Златните пясъци в нашето измерение. Но и там градът не свършваше рязко. Само сградите станаха по-ниски и на по-големи разстояния, а приморският парк се разшири. На мястото, където в нашия свят са Албена и Балчик се издигаха също огромни небостъргачи, каквито видях в Хронда.

- Това друг град ли е? - посочих небостъргачите аз.

- Да – потвърди Елма. - Това е Алахран.

- Не се ли казва така мрежата, която е като нашия Интернет? - изненадах се аз.

- Да – отговори Елма. - Преди два века в Алахран се състояла учредителната конференция на дружеството, което създадо мрежата. Но самото дружество е междутериториално, тоест международно. Седалището му е в Храндохра, което съответства на Ню Йорк в другото измерение.

- Алахран отделен град ли е? - попитах аз. - Искам да кажа, в друга територия ли е?

- Не – завъртя глава Елма. - Той е в територията Хронда. След северните му квартали е границата с територията Коннахра. Населението само на град Коннахра, която съответства на Констанца в другото

измерение, е около десет милиона. Но предполагам, Донехра няма да премине границата, тъй като трябва да плати високи такси и застраховки, които са голяма пречка за морския туризъм. На сушата обаче, на практика няма граница. Крайните квартали на Алахран и Коннахра се преливат. Много често населението там се смесва и е двуезично. В училищата се учат двата езика, а полицейските патрули задължително са от двойки с представители и на двете територии.

В този момент корабчето направи рязък завой на 180 градуса и се отправи на юг. Опитвах се да разбера къде е границата, но не успях. На сушата градът не се прекъсваше и стената от небостъргачи продължаваше на север.

- Сякаш между Алахран и Хронда има забележима граница, отколкото тук – посочих аз към мястото, където предполагах, че е границата между териториите Хронда и Коннахра.

- Да – кимна Елма. - Между Алахран и Хронда има защитен парк, за който в Съвета има големи сблъсъци между различни фракции привърженици и противници на парковете. За наш късмет, все повече са привържениците на парковете. На островите нормално си има паркова среда, и много хора на практика разбират колко по-добре е да се живее в такава среда, а не сред небостъргачи. Напоследък бяха завършени няколко нови небостъргача от над двеста етажа, които са огромни вертикални паркове. В централните им части през няколко етажа има вътрешни паркове, които не са съвсем покрити, защото формата на небостъргачите е витлообразна и една част от парковете е под открито небе. В центъра на Хронда се намира най-големият от тези небостъргачи. Построиха го на мястото на

последния запазил се допреди няколко години стар квартал. Той е на триста етажа и в основата си е стъпил върху площ с размери храм на храм, което е километър и половина на километър и половина. Тукашната мерна единица дон е равна на една двойна крачка и сто донна са сто и петдесет метра. В другото измерение шейсет и шест двойни крачки се приемат за сто метра.

През времето, докато разговарях с Елма, Леа отново разпитваше Хронна с помощта на малката Елма. След това ми разказа, какво беше научила. Този път беше станало дума предимно за работата в бара.

Барът работел сутрин от осем до пет вечерта, защото тогава служителите на Съвета и останалите учреждения в района отивали да се хранят на смени. Те имали точно определен график за сутрешна и следобедна закуска и за обяд. Никъде почивките не били в определен час, а били плаващи и служителите разполагали с достатъчно време за закуска или обяд. Освен това, закуските били по индивидуален избор. Някои служители предпочитали да се хранят един или два пъти, а не три пъти. Това означава, че някой може да си изяде трите хранителни бисквити на едно хранене, а друг – на три пъти. За служителите на Съвета и някои други учреждения барът правел отстъпка, понеже се хранели стотици служители. Печалбата от всеки от тях била символична, но общата сума била достатъчна да се покрият всички разходи за доставка на бисквитите и напитките и да остане добра печалба. Постепенно Тона заделил средства за постоянна холореклама в центъра на Хронда, която се виждала от всяко местоположение, понеже е на голяма височина. Такава реклама не можели да си позволят и големи фирми.

Когато наближихме централната част на Хронда

Леа ми посочи високо над града рекламата на бара на Тона и Хронна. Имаше и други холореклами, но тяхната се открояваше.

- Да – каза Елма, – това е рекламата на бара.

Благодарение на нея клиентите се увеличиха няколко пъти. Не знам обаче как ще си намерят още сервитьорки, ако госпожа Хронхра продължава да се намесва.

- Няма ли начин да ѝ се попречи със законови средства? - наивно попитах аз.

- Има – усмихна се скептично Елма, - обаче съдът ѝ е подчинен.

- Как така? - учудих се аз. - Правосъдието не е ли независимо?

- В Хронда се извършиха промени в съдебната система – обясни Елма, - при които стана конфликт в Съвета и комисията за правосъдие беше блокирана. От това се възползва госпожа Хронхра и пое под свое ръководство и правосъдието. Официално се твърди, че било временно, докато не се разберат помежду си членовете на Съвета, но това продължава години.

- Значи, краят е неизвестен? - попитах аз.

- Да – кимна Елма. - Докато госпожа Хронхра държи правосъдието, никой съд няма да се реши да отсъди не в нейна полза. Всъщност, това е борба между председателя на Съвета, бащата на Тона, и госпожа Хронхра. Тона не иска да навреди на баща си и затова е много въздържан в действията си. Той може да ангажира и други институции, например Комисията по конфликт на интереси, която е независима от госпожа Хронхра и има голямо влияние, дори няколко пъти е наложила глоби на госпожа Хронхра, но се бои да не предизвика гнева ѝ, който да се излее не само върху баща му, а и върху

семејството му.

- Не знам зашто тази госпожа Хронхра е толкова страшна – казах аз. - Тя дори не е местна.

- Много хора си задават този въпрос – отвърна Елма. - В мрежата Алахран могат да се откријат многу дискусии на тази тема. Отначало и аз учествував активно, но забележах, че навсякаде се појавуваат провокатори, които провалят добрите намеренија на дискусијата и тај се преврѓа во кавга.

- Такова нешто се набљудува и во Интернет – подхвърлих аз.

- Значи тази схема е лесна за осъществување – заклучи Елма. - Не е нужно да се налага официјална цензура, ако толкова лесно се компрометира справедливата критика. Масово хората си мислат, че во дискусиите учествуваат празнодумци и не можат да видат истината.

- Тоа положение не е ли малку потискачко? - попитах аз. - Не се вижда изход, нештата ставаат все по-зле, хората – все по-инертни. И при нас се забележува такова нешто.

- Да – согласи се Елма. - Многу ми тежи и ми се иска нештата да се променат. Все пак, има и некои положителни тенденции. Доста од решенијата на Съвета, взети под натиска на поддржниците на госпожа Хронхра, се провалят и не можат да бидат исполнени по различни причини. Например, имаше распоредба за намалување на бројот на почивните денови при некои професии. Скоро тази распоредба започна да се нарушува масово и накрајот ја отмениха. Дори некои официјални страници во Алахран изразија резервираност и спряха да поддржат идејата за зголемување на бројот на работните денови во тринајсетницата. Најгорен поддржник на тази распоредба обаче си остана

госпожа Хронхра. Но засега е спряла да настоява за възстановяването ѝ.

Вече приближавахме острова на Елма и края на пътуването с корабчето на Донехра. Пътниците се приготвиха за слизане. Корабчето плавно се доближи до кея и спусна хидравличния мостик. Слязохме на кея и се спряхме, за да почакаме Донехра.